

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Hany Burešové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **D.J.**, bytem V.xx, P9, zastoupené ing. Ivo Machem, bytem Vykáňská č.1971/8, Praha 10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: J.N., bytem PnJ, T.xx a M.N., bytem VnJ xx, zastoupených JUDr. Miloslavem Noskem z Advokátní kanceláře, se sídlem Nádražní č. 24, Semily, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 1363/2010-2/280.9/Ca ze dne 27. října 2010,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 1363/2010-2/280.9/Ca ze dne 27. října 2010 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný krajský úřad svým rozhodnutím ze dne 27.10.2010 zamítl odvolání D.J. směřující proti rozhodnutí Obecního úřadu Paseky nad Jizerou čj. 150-26/2008/SSÚe dne 14.9.2010 a napadené rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím bylo deklarováno, že pozemek ppč.xx1 v k.ú. PnJ nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1) zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že je sice splněna podmínka nezbytné komunikační potřeby a účel spojení mezi místní komunikací (ppčxx) a domem č. xx. Zjistil dále i to, že stopy užívání jsou zjištěitelné i v terénu, avšak jen ke stodole, v další části k domu č.xx koleje zřetelné nejsou. S poukazem na svědectví, která zmiňuje a která budou rozvedena dále v odůvodnění rozsudku, uvedl, že není spolehlivě

prokázán generální souhlas vlastníků komunikace ppč. xx s užíváním komunikace. Proto se ztotožnil se závěr správního orgánu I. stupně, že na uvedené parcela není veřejně přístupná účelová komunikace.

Žalobkyně D.J. ve své včas podané žalobě navrhuje rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 zrušit pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Své důvody opírá o následující. S poukazy na soudní rozhodnutí v žalobě citované tvrdí, že není možné prokázat „neexistenci“ něčeho, v daném případě neexistenci souhlasu vlastníka i v minulosti. Opírá se o to, že žádná soukromoprávní úprava nebyla důkazně zjištěna, a proto zde plně postačuje, že je prokázána důvodnost předpokladu veřejného užívání pozemku jako komunikace. Důvodnost předpokladu spočívá v prokázaném užívání od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby. Žalobkyně má zato, že není důvodu provádět další důkazy s ohledem na koncentraci řízení, napadené rozhodnutí trpí nikoli nedostatkem důkazů ale jejich chybným hodnocením, ale i právním závěrem, že veřejnost cesty je třeba prokázat. Svědectví J. nejsou konkrétní, svědek J. např. uvádí jen dohady a pokud měl být přítomen domluvě s Noskovými, tak se netýkalo žalobkyně ale její kamarádky, avšak žalovaný nevysvětlil, jak otázka tohoto souhlasu souvisí s projednávanou věcí. Parkování je navíc jiný druh užívání pozemku, s touto věcí nesouvisející. Avšak ani J. bližší vědomost o dohodách nemají. Jediný svědek Janouš hovoří o souhlasu s dovozem materiálu, ale ani zde neuvádí podrobnosti. Poukazuje dále na to, že J. pracoval ve prospěch Noskových, a proto nelze mít jeho tvrzení za zcela nestranné. Vedle odkazů i na původní rozsudek zdejšího soudu ze dne 11.5.2010. Ani svědkyně J. nehovoří o tom, že se parkovalo nad stodolou, to však otázku neřeší, protože předmětem řízení je průjezd přes pozemek a nikoli parkování. Nebylo ani dostatečně přihlédnuto k nezbytnosti vjezdu na pozemek vozidly integrovaného záchranného systému. Ačkoli svědkové K. a P. J. potvrzovali tvrzení žalobkyně, žalovaný k nim nepřihlédl. Svědectví J. jsou dílem irelevantní a dílem nelogická a nesrozumitelná, popř. nelze vyloučit jejich stranickost díky vztahu k N. Obdobně jsou na tom i jiná tvrzení s malou vypovídací hodnotou. Naopak je to např. u P.J., která parkovala na parcele, bez jakéhokoli předchozího dovolení a nikdo ji nic nevytýkal, čímž je potvrzeno stanovisko žalobkyně. Přitom důkazní břemeno nese ten, který tvrdí existenci soukromoprávního vztahu. Jak bylo uvedeno, v celém řízení nebylo nic takového prokázáno. V další pasáži podané žaloby se žalobkyně zabývá odůvodněním návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.

Žalovaný krajský úřad trvá na správnosti napadeného rozhodnutí s poukazem na důvody, rozvedené již v jeho odůvodnění. Proto navrhuje žalobu zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení J.N. a M.N. k navrhuji zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Poukazují na platnou právní úpravu veřejné účelové komunikace, a to i s odkazem na judikaturu. Předně tvrdí, že na jejich pozemku žádná komunikace nebyla ohledáním zjištěna. Přitom se jedná o zásadní zjištění pro potřeby právního posouzení věci. Akademicky vzato, pokud by na pozemku byla komunikace od nepaměti, pak by jistě byla zřetelná. Mylným je názor žalobkyně o tom, že nemusí prokazovat veřejnost užívání pozemku, protože účelová komunikace je otevřena neurčitému okruhu osob, které ji mohou užívat. Pozemek byl užíván jen žalobkyní a to na základě jejich přivolení. Také důkazy byly hodnoceny správně. Připomínají, že by žalobkyně jistě nemusela parkovat na pozemcích někoho jiného, jen by po jejich parcele přijela k vlastnímu domu a tam by zaparkovala. Správní řízení v dané věci není určeno k tomu, aby zajistilo žalobkyně přístup k jejímu domu. Žalobkyně má ale možnost užít

institutu podle § 151o občanského zákona, tj. zřízení věcného břemene. Je dále skutečností, že žalobkyně jiný přístup k domu má, jen se zatvrzele brání zlepšit přístup k dojmu drobnou terénní úpravou.

Soud podle § 75 z.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu je v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

Předmětnou právní věc se zdejší soud již jednou zabýval (pod sp.zn: 59 Ca 54/2009) ale z podnětu žaloby, podané J.N. a M.N.. Ve svém rozsudku čj. 59 Ca 54/2009-43 ze dne 11.5.2010 (kterým zrušil tehdejší rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2009 čj. OD 609/09-3/280.9/Ca) mj. uvedl následující teze, jejichž respektování žalovanému uložil a které ve zkratce formuloval tak, že „*Před samotným rozbořem přezkumem zjištěných skutečností, soud pokládá za nutné poukázat na smysl ust. § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb., a to i s přihlédnutím k rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn: II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1.2008, ale i k rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp.zn: 22 Cdo 1868/2000 a k rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ans 2/2007-128.*

Naposled zmíněné ustanovení upravuje jeden z případů, kdy vlastnické právo, které svou povahou patří do kategorie základních práv a svobod, je zákonem omezeno, a to bez náhrady. Proto si tak zásadní zásah do vlastnického práva vyžaduje, aby byly stanoveny přesné podmínky, za kterých může být vlastník omezen ve svém vlastnickém právu (ničím nerušení užívání plodů svého vlastnictví) ve prospěch jiných subjektů. Současně musí být dána i proporcionalita takového omezení. Z uvedených obecných zásad lze proto vyvodit následující.

*K omezení vlastnického práva k pozemku (vznikem veřejné účelové komunikace) je zásadně třeba souhlasu vlastníka pozemku, přičemž tento souhlas není nezbytný, pokud byl udělen předchozími vlastníky, protože omezení vlastnického práva ve formě veřejného přístupu je způsobilé přecházet i z vlastníka na vlastníka. Zmíněný souhlas je buď výslovný či konkludentní. Jedná se tedy o souhlas „generální“ a obecně lze jen obtížně předpokládat, že vlastník souhlasí se vznikem veřejné účelové komunikace, pokud uděluje jinému subjektu (nevlastníkovi) souhlas s chůzí či s průjezdem po svém pozemku jen případ od případu. Takové individuální souhlasy nelze bez dalšího pokládat za souhlas s omezením svého vlastnického práva veřejnou účelovou komunikací. **Souhlas vlastníka (jeho právních předchůdců) se vznikem veřejné účelové komunikace musí být spolehlivě prokázán.** „.*

Soud v zájmu přehlednosti rekapituluje následující. J.N. a M.N. jsou vlastníky pozemku p.č. xx v katastrální území PnJ. V nynějším řízení mají procesní postavení osob zúčastněných na řízení podle § 34 s.ř.s. Žalobkyně D.J. je majitelkou nemovitosti č.p. xx, postavené na pozemku p.č. xx a pozemku p.č. xx vše v katastrálním území PnJ. Žalobkyně trvá na tom, aby mohla realizovat přístup ke své nemovitosti přes pozemek J. a M. N.. Obecní úřad P., jako silniční správní úřad rozhodl dne 14.9.2010 pod čj. 150-26/2008/SSÚ tak, že uvedený pozemek žalobců (ppč.xx) nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Odůvodnění předmětného rozhodnutí spočívalo v závěru, že komunikace na pozemku žalobců, p.č. xx nikdy nevznikla a v případě užívání předmětného pozemku jako přístupu k nemovitosti č.p. xx se vždy jednalo o tzv. sousedskou výpomoc. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným zamítnuto a

napadené rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím, které je předmětem dnešního přezkumného řízení soudního.

Soud zjistil z napadeného rozhodnutí, že žalovaný se ve svém nynějším rozhodování neodchýlil od právního názoru, vysloveném v již zmíněném rozsudku zdejšího soudu ze dne 11.5.2010.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami D. J.. Nezpochybil jak účel případné cesty tak i nezbytnou komunikační potřebu takové spojnice mezi domem č. xx na pozemku ppč.xx a místní komunikací na ppč. xx. Skutkové a právní závěry rozvedl v odůvodněné svého rozhodnutí, a proto lze na obsah rozhodnutí jen odkázat s cílem zabránit pouhému opakování již řečeného.

Soud se ale ztotožnil i se závěry žalovaného krajského úřadu, týkajících se prokázání generálního souhlasu (byť konkludentního) vlastníků ppč. xx (a jejich právních předchůdců) se vznikem veřejné účelové komunikace, která by měla vést přes naposled zmíněný pozemek k domu č. xx Podle názoru soudu žalovaný nepochybil, pokud své skutková zjištění uzavřel tím, že existence souhlasu vlastníka není prokázána nade vší pochybnost ve smyslu § 3 z.č.500/2004 Sb. (zjištění skutkového stavu věci, němž nejsou důvodné pochybnosti). Žalovaný se v odůvodněné svého rozhodnutí ze dne 27.10.2010 i touto zákonnou podmínkou, vyplývající z ust. § 7 odst.1) z.č.13/1997 Sb., podrobně zabýval i s odkazy na výsledek provedení dokazování a ve svých úvahách nevybočil z mezí správního uvažování. Soud proto může dále zdůraznit jen následující.

Není jistě překvapující, že tvrzení obou stran sporu (N. na straně jedné a žalobkyně D. J. na straně druhé) se budou od sebe lišit podle zainteresovanosti na výsledku řízení. To vyplývá z celého průběhu řízení i před správními orgány. Dokazování ve věci směřovalo i ke zjištění zřetelnosti stop po užívání ppč.xx, byť nikdo nezpochybil, že po zmíněném pozemku či jeho části projížděla i auta. To samo o sobě ale nepodává jednoznačnou odpověď na otázku, zda N. a jejich předchůdci povolovali přechod a průjezd před jejich pozemek generálně či případ od případu. Nikdo z účastníků ale netvrdil, a ani ohledáním nic takového zjištěno nebylo, že by část pozemku ppč. xx byla speciálně upravena jako cesta. Ostatně námitku N., že by pozemek vypadal jinak, pokud by jím probíhala komunikace od nepaměti, nelze brát na lehkou váhu, a to i s přihlédnutím k zřetelně nižší vybavenosti lidí auty v minulosti. Správní orgány obou stupňů ale i soud musel čerpat především z dalších důkazů, a těmi jsou svědectví.

Je jistě nesporné, že náhlý a právně nikterak nepodložený zásah současného vlastníka pozemku (N.) do po mnoho let vžitého právního režimu pozemku (jako cesty) by bylo v rozporu se smyslem již zmíněného ust. § 7 odst.1) z.č.13/1997 Sb., a proto se soud (ale i žalovaný) zabýval předně tím, zda je nade vší pochybnost prokázáno užívání části ppč. xx jako cesty - spojnice k domu č. xx „od nepaměti“, jak tvrdí žalobkyně, či zda takový způsob užívání prokázán není. Protože odpověď nelze nalézt v žádné úřední či jiné dokumentaci, musí soud odkázat na podaná svědectví, která ale postihují, z důvodů zřejmých, jen období od šedesátých let minulého století.

Ve prospěch tvrzení žalobkyně by vyznívalo svědectví p.K., který do obce jezdí od roku 1967, pravidelně asi 1x za 14 dní od roku 1968. Ten si všiml kolejí vyježděných od aut. Tento svědek ale usoudil, že cesta přes pozemek ppč.xx musí existovat od nepaměti, neboť jinudy se k domu č.xx jet nedá. Tento závěr je ale závěrem spekulativním, ke kterému nebylo možno přihlídnout. K tomu musí soud navíc zopakovat, že samotná existence vyjetých kolejí neprokazuje právní statut pozemku a svědek činí své závěry jen na základě výsledku běžného pozorování a nikoli znalosti právního statutu pozemku. Svědek nebyl ani v jednom případě přítomen jednání o cestě mezi N.i a žalobkyní, či jejich předchůdci. Ani výpověď svědkyně P.J. nepřinesla zásadní poznatky o právním charakteru pozemku. Ta jen potvrdila, když na místě byla naposledy asi před třemi léty (asi kolem roku 2006), že zde parkovala nad stodolou a nikdo ji nebránil v příjezdu po cestě, která byla znatelná, a ani v parkování.

Spolehlivý závěr o existenci či neexistenci komunikace nelze učinit ani na základě svědectví pí. Š., která jako poštovní doručovatelka užívala jako přístupovou i jinou cestu než přes pozemek ppč.xx, a to jen v letech 2002 až 2004. Viděla sice zaparkovaná auta, ale nezná podmínky parkování.

I do minulosti se vrací svědectví pí. J. a p.J.. Z tvrzení obou těchto svědků, kteří bydlí v domě č.xx v podstatě stále (J. – posledních 10 let), vyplývají i pro soud následující skutkové závěry. Předně je jimi reálnými odkazy zpochybněno tvrzení žalobkyně o užívání ppč. xx jako cesty „od nepaměti“, protože oba dosvědčují, že J. (i H.i) užívali pro parkování i jejich pozemek (což potvrzuje i pí. Š.), což by nemuseli, pokud by měli generální souhlas vlastníka ppč. 1072/1. Svědek p. Janouš byl sám osobně přítomen ve dvou případech, kdy se žalobkyně dotazovala N., zda může na jejich pozemku parkovat známá, a ví o tom, že pro případ projetí nákladů s materiálem byl dáván souhlas vždy. Tak by jistě žalobkyně nemusela postupovat, pokud by cesta přes pozemek probíhala od nepaměti a pokud N. vždy alespoň mlčky souhlasili (až na dobu poslední) s běžným a neomezeným užíváním pozemku. Existuje jistě teoretická možnost, že vyžádání souhlasu bylo jen zdvořilostním aktem, jak připomíná žalobkyně, ale pokud existuje (a je navíc důkazně podložená) i jiná alternativa, pak nelze hovořit o spolehlivém prokázání generálního souhlasu N. a jejich předchůdců s běžným a neomezeným užíváním pozemku jako cesty. Svědek také připomíná, a ani v tomto směru nebylo jeho svědectví (i pí. J.) spolehlivě vyvráceno jinými důkazy, že spory o užívání pozemku byly již za předchůdců sporných stran (V.), vždy ale k nějaké domluvě došlo. I tento poznatek poukazuje na vydávání individuálních souhlasů se vstupem na pozemek ppč.xx.

Po shrnutí provedených důkazů, a soud zde vyjmenovává a cituje jen ty nejdůležitější, musel soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí dospět k následujícím závěrům.

Sama žalobkyně, zejména v reakci na svědectví p. J., jednoznačně nepopřela, že došlo k jím popisovaným souhlasům. Její výtky jen směřuje do nekonkrétnosti údajů p. J., což není výtkou relevantní, protože tento svědek si dění všiml jen nahodile a nebylo důvodu, proč by se vztahy mezi žalobkyní a N. zabýval speciálně. Přesto ale zmínil několik konkrétních případů, které ale žalobkyně nepopřela. Není zřejmé, proč žalobkyně vyčleňuje povolení pro kamarádku (které též výslovně nepopřela) z obecného užívání pozemku, protože adresátem užívání takové komunikace (§ 7 odst.1) je blíže neučený počet a okruh osob (tedy nikoli jen J.). Žalobkyně vyvozuje své právo na užívání pozemku, avšak nikoli prostřednictvím důkazů ale negací důkazů, jí neprospívajících či jen pouhými spekulacemi.

Jinak se i v podané žalobě zabývá žalobkyně pouhou negací důkazů (zejména svědectví) nehovořících výslovně ve prospěch jejího návrhu z 11.8.2008 a žádné další důkazy, z nichž by bylo možno reálně usuzovat významnou změnu důkazní situace, nenabízí. V žalobě výslovně uvádí, že žalovaný pochybil tím, že dostatečně provedené důkazy nesprávně hodnotil.

Obecně lze k této žalobní námitce uvést, že žalobkyně neguje důkazy, které nehovoří v její prospěch. Podrobně se v tomto směru zabývá svědectvím J., u nichž vyslovuje podezření, že mohou vědomě stranit Noskovým. Vedle úvahy, že zmíněné stranictví je dáno prací ve prospěch N., což nemůže soud pokládat za věcný důvod ke zpochybnění jejich výpovědí, protože se jedná o obecnou nic neříkající námitku, pak soud musí připomenout žalobkyni, že sama či prostřednictvím Ing. M. jako jejího zástupce byla přítomna svědeckým výpovědím, z protokolu o výsledku je zřejmé, že její zástupce kladl svědkům dotazy a tudíž se mohl řešit i to, co je obsahem předmětné žalobní námítky. V protokolu ale nevyplývá jediná zmínka o tom, že by byla i otázka vztahu J. k N. řešena. K tomu jen třeba dodat, že svědectví by jistě byla nesrovnatelně konkrétnější, pokud by došlo k předchozímu ovlivnění ze strany N.. Svědkové, jak z logiky věci vyplývá, nebyli a ani nemohli být vždy a za všech okolností přítomni jednání mezi žalobkyní a N..

Žalobkyně sice opírá své právní závěry zejména o rozhodnutí Ústavního soudu čj. II. ÚS 268/06 ze dne 9.1.2008, ale z tohoto rozhodnutí vyvozuje závěry, které obsahem rozhodnutí nejsou či přímo smysl rozhodnutí popírají. Především se jedná o právní názor žalobkyně, že existenci zákonných podmínek veřejné komunikace není třeba dokazovat, neboť postačí jen důvodnost předpokladu existence takové komunikace. Jinak řečeno, existence účelové komunikace je dána komunikační nezbytností. Aniž soud pokládá za nutné opakovat vývody Ústavního soudu, právě tento soud v citovaném rozhodnutí zdůrazňuje ústavní ochranu vlastnického práva a principy jeho omezení s tím, že řešením situace může být řešena zřízení věcného břemene (za finanční náhradu) a nikoli jen účelově prostřednictvím institutu veřejné účelové komunikace. I na toto rozhodnutí navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 44/2011-99 ze dne 16.5.2011.

Za daného důkazního stavu nelze žalovanému krajskému úřadu vytknout, že by provedené důkazy hodnotil v rozporu se zásadami správního uvážení. Soud může teoreticky připustit, že je správná verze žalobkyně o tom, že ppč. xx (jeho část) je již po řadu desetiletí užíván veřejností se souhlasem (i konkludentním) po sobě jdoucích vlastníků a vznikla tam tak veřejně přístupná účelová komunikace, a jsou to jen nynější vlastníci, kteří do tohoto právního stavu svévolně vstoupili a brání obecnému užívání svého pozemku. Avšak skutečnosti, podstatné pro takové posouzení věci, by ale musely být spolehlivě a bez odůvodněných pochybností prokázány. Právo vlastnické požívá ústavní ochrany (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a má-li být v zájmu veřejném vlastnické právo omezeno, pak tak může být učiněno jen na základě zákona a za náhradu. Z uvedeného vyplývá i s přihlédnutím k § 7 odst.1) z.č.13/1997 Sb. , že i generální souhlas vlastníka s omezením vlastnického práva **musí být prokázán**. V dané právní věci musel soud ale přisvědčit žalovanému krajskému úřadu, že provedeným dokazováním je zaštitěna konkrétními poznatky nikoli verze žalobkyně ale tvrzení N. , a to i do minulosti. Tím jsou dány důvodné pochybnosti o existenci souhlasu N. (i jejich předchůdců) s užíváním jejich pozemku jako cesty pro blíže nespecifikovaný okruh osob (veřejnost komunikace), tj. jako veřejné účelové komunikace podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb.

Žalobkyně ve svém návrhu ze dne 11.8.2008 požaduje deklaraci veřejné účelové komunikace na ppř. xx v majetku Noskových. Bylo tudíž na ni, aby svůj návrh podpořila patřičnými důkazy či alespoň existenci konkrétních důkazů označila tak, aby je mohl správní orgán vyhledat a v rámci dokazování provést. To ale neučinila, a to ani v řízení o žalobě, byť podle § 65 odst.1) s.ř.s. je s povinností „tvrzení“ spojena i povinnost svá tvrzení prokázat.

Není zcela zřejmé, v čem podle žalobkyně spočívá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 zřetelně vyplývá nejen to, jak bylo rozhodnuto, ale i z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů žalovaný vycházel.

Žalobkyně D. Jarkovská neprokázala odůvodněnost uplatněných žalobních námitek, a proto soudu nezbylo, než podanou žalobu pokládat za nedůvodnou a jako takovou ji zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Protože žalobkyně neměla ve věci úspěch, náklady řízení ji nepřísluší podle § 60 odst.1) s.ř.s. Žalovaný takové náhrady nežádal, a proto soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. ledna 2012

Mgr. Karel Kostecký v. r.
předseda senátu